Νηστίσιμη Προβοκάτσια

written by Μάκης Μανέτας | 20.09.2022

Ήτανε η δεύτερη χρονιά της Χούντας.
“Ανάσταση” διπλή εθνικιά και θρησκευτικιά γιορτάζανε οι πραξικοπηματίες φασίστες μιάς κι έπεφτε εικοσιμιά τ’Απρίλη το Πάσχα. (Χριστός Ανέστη-Λαός ανέστη ήταν το σύνθημα).
Είχα παρατήσει το σχολειό για το ευκαιριακό μεροκάματο.
Ο πατέρας αχθοφόρος ήταν ευρέθιστος κι ανεπιθύμητος.
Βοηθούσε και που τό ‘τσουζε λιγάκι κι αρπαζόταν εύκολα με τους δραγουμάνους του και δε στέργιωνε σε δεύτερη δουλειά.
Δεν ήξερα να χωρίσω τη θρησκευτικιά νηστεία.
Νηστήσιμα συνέχεια βράζαν στο τσουκάλι της μάνας.

Και τη μεγάλη Παρασκευή δεν ξεχώριζα γιατί όλες οι μέρες ήταν Μαύρες Παρασκευές με τόσους συγγενείς και φίλους σκορπισμένους στα ξερονήσια και τις φυλακές κι έπρεπε να τσοντάρουμε από το στέρημα σε κοινό ταμείο για τις οικογένειες που ορφάνεψαν.

Πένθος κι αναμονή και κάθε μεσημέρι στο ράδιο απ’το Λονδίνο και το Παρίσι μπας και φανεί μια αχτίδα εχτός από τους Βιετναμέζους που νικάγανε την μισητή υπερδύναμη με την επίθεση του Τετ σαν μπήκαν ντυμένοι εκδρομείς με στεφάνια στη πόλη της Σαϊγκόν και καταλάβανε την Πρεσβεία-φρούριο και τους κάνανε ρεντίκολο.

Δούλευα τις μέρες του Πάσχα στις λάντζες εστιατορίων και κείνη τη χρονιά είχα πάρει και προαγωγή για βοηθός σερβιτόρου.
Είκοσι φράγκα μεροκάματο και τριάντα -τριανταπέντε με τα τυχερά.
Γι’αυτό και σπάνια είχα πάει πιτσιρικάς στην Ανάσταση στη Πλατεία έπρεπε να ‘τοιμαστεί το μαγαζί και να υποδεχτούμε τους πρώτους πελάτες που καταφτάναν λιμασμένοι και φουριόζοι μετά τα πρώτα πυροτεχνήματα για μαγειρίτσα και σκώτια και παιδάκια και τυριά.

Και τότες τα πούλμαν και τ’ άμάξια φτάναν στη Κέρκυρα από τη Μεγάλη Δευτέρα και Τρίτη και καθόταν το λιγότερο μιά βδομάδα και μερικοί ξεπερνάγαν το δεκαήμερο.
Ξόδευαν εδώ στην Πόλη και το Καστέλλο που πήγαινε κι ο Αμερικάνος πρεσβευτής ο Τάσκα θεωρούταν μακρινό.
Λίγοι ερχόταν κι απ’ τον Πειραιά με τον “Μιαούλη” και το “Αγγέλικα” και δεν ήταν πολλά τα χρόνια πούχε ξεκινήσει ο οργανωμένος τουρισμός με Ολλανδέζους κι Εγγλέζους πρώτους.

Είχα βάλει στην μπάντα ένα ολάκερο τάληρο να ξοδέψω κείνη τη μέρα από τα πουρμπουάρια.
Θα πήγαινα μ’ένα δίφραγκο ν’αγοράσω από το Ρόυσινο πούχε μεταχειρισμένα περιοδικά στο ανηφοράκι της Ματζάρου, ιστορίες με το Λέμμυ Κώσιον που απαγορευόταν στο σπίτι σαν αμερικάνικια προπάγάντα και είχαν εξώφυλλά προκληκτικά με ημίγυμνες.
Και μετά με τα υπόλοιπα θα πραγματοποιούσα τ’όνειρό μου πούταν να φάω ένα παγωτό με φρέσκια κρέμα από τη μηχανή.
“Ιταλικό” τό λεγαν τότες μιάς και ήταν απ’εκεί τα μηχανήματα.
Το μαγαζί που ήταν στη γωνία απ΄το τετράγωνο του “Παλλάς” με την ανηφόρα του Μπούζη που έμενε κλειστός μεγαλοβδόμαδα και συνήθως είχε ουρά κόσμου. (Είναι μαγαζί με ρούχα σήμερα νομίζω).

Κείνο τ’ απόγευμα που μόλις έπεφτε ο ήλιος, χάρηκα γιατί δεν υπήρχε κανένας και σερβιρίστηκα αμέσως από την κοπέλα που γέμισε ψηλά το λευκό χωνάκι.
Τρία φράγκα κόστιζε όσο κι ο πύραυλος της Έβγα -που ήταν τεράστιος κι ανάμιχτος με σοκολάτα και μύγδαλα – κείνο το λαχταριστό δροσερό χωνάκι με τη προκληκτική φιδίσια ουρά που κατέληγε σε όμορφη πόντα.

Φωνές αντρικές και γυναικείες διάκοψαν τα πρώτα απολαυστικά γλυψίματα.

– Δε ντρέπεσαι παλιόπαιδο να τρώς παγωτό Μεγάλη Παρασκευή!!
– Δεν έχουν αγωγή απ΄το σπίτι τους τα τσογλάνια τσίριξε μιά χοντρή.
– Είναι του Μαντουκιώτη του μεθύστακα τι περιμένεις συμπλήρωσε κάποιος άλλος…
– Φωνάχτε ένα αστυφύλακα να το μαζέψει… δεν σέβονται τίποτα οι τεντυμπόυδες.

Τότε κάποιος με άμπωσε με δύναμη κι έπεσε από τα χέρια μου το πολύτιμο έδεσμα μαζί με τον “Αγιο” τον Σαίμον Τέμπλαρ πουχα αγοράσει εκει που ήταν οι πάγγοι με τις εφημερίδες κάτω απ’τη σκαλινάδα δίπλα από τα φολιέτα.
Τό μισό σκόρπισε γάλα στις πλάκες και το υπόλοιπο έμεινε μές στο χωνάκι στα χώματα απ’ το παρτέρι του δεντρου.
Έκανα ενστιχτώδικα μιά κίνηση που χρειάστηκε να την επαναλάβω πολλές φορές στη ζωή μου και να την συνεχίσω μέχρι το στόχο.
Έβγαλα τα κλειδιά μου προτεταμένα ανάμεσα στα μεσαία δάχτυλα.
– Στα χώνω μές το μάτι βρωμόγερε! ούρλιαξα
Ο τύπος κοντός σαραντάρης με ποντικίσια μούρη και ψιλοκομένο χαφιέδικο μουστάκι αγκαζέ με τη κυράτσα του έκανε γρήγορα μεταβολή κι έφυγε.
Οι άλλοι το βούλωσαν.

Είχα γρατζουνίσει το γόνατο που ήταν στα αίματα.
Ένιωσα πρώτη φορά τη σιγουριά που σου δίνει η δίκαιη αγανάχτηση και το θράσος.
Πήρα το παγωτό όπως ήταν βρώμικο και πέρασα αναμεσά τους αφού φύσηξα τις σκόνες και το κατάπια θριαμβευτικά κατηφορίζοντας πρός το νέο λιμάνι που δούλευα.
Δέν υπήρχε πιά όμως η νοστιμιά της λιχουδιάς.
Είχε υπερισχύσει μία άλλη γλυκάδα που με πλυμμήριζε.
Εκείνη του κινδύνου και της ρήξης με αυτό που σήμερα αποκαλούμε “Σιωπηλή πλειοψηφία”.
Μιας γλοιώδικιας σιχαμερής μάζας που μποδάει την κοινωνική εξέλιξη, πολύ πιο επικίνδυνης από τα στρατιωτικά κι αστυνομικά περίπολα που μας ανάκριναν στους δρόμους

Ήταν πρώτη μου αθέλητη προβοκάτσια.
Ακολούθησαν κι άλλες πολιτικές, και όχι μόνο – αρκετές πετυχημένες και περισσότερες αποτυχημένες.